

04/06/2020

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος της «Λυχνίας»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης](#)

Με ειδικό αφιέρωμα στην εορτή της **Πεντηκοστής**, αλλά και αναφορές στις επόμενες σελίδες στην **«καρδιά του Αποστόλου Παύλου»**, την καλή προαίρεση, το πώς θα είναι η κόλαση και το ποια η σχέση της **Κιβωτού με την κολυμβήθρα**, η **Ιερά Μητρόπολη Νικοπόλεως και Πρεβέζης** εξέδωσε το τεύχος Ιουνίου του περιοδικού της **«Λυχνία»**, που διανέμεται δωρεάν.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ἐπτά ἑβδομάδες σὺν τὴν πρώτη μέρα τῆς ὄγδοης ἑβδομάδας, πενήντα μέρες ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ Πάσχα, γιόρταζαν οἱ Ἰσραηλίτες τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομαζόταν καὶ «*εορτὴ τῶν ἑβδομάδων*», ἀλλὰ καὶ «*εορτὴ θερισμοῦ πρωτογεννημάτων*» καὶ «*εορτὴ τῶν νέων*» (ἰννοεῖται, καρπῶν). Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματά της, προσφέρονταν κατ' αὐτὴν στὸν Θεὸ τὰ πρωτογεννήματα, οἱ ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν ἀπὸ τὰ πρῶτα θερίσματα γὰ νὰ εὐλογηθοῦν.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἦταν νὰ θεωρεῖται ἡ Πεντηκοστὴ, ὅπως καὶ τὸ Πάσχα, «*κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα*», ἐπίσημη δηλαδὴ καὶ ἀφιρωμένη στὸν Θεό, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ἐπιτρεπόταν καμμιὰ σημαντικὴ ἐργασία. Ἐορταζόταν μὲ θυσίαις αἱματηρῆς καὶ ἀναίμακτες. Προσφέρονταν ἄρτοι ἀπὸ ἐκλεκτὸ ἀλεύρι («*ἐκ σιμιδάλεως*»-σιμιγδάλι), ἀλλὰ καὶ μῶσχος, τράγος, κριοὶ καὶ ἄμνοι (Ἐξ. 23, 16- 34, 22· Λευϊτ. 23, 15-22· Ἀριθμ. 28, 26).

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, πενήντα μέρες ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή του, διάλεξε καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, γὰ νὰ στείλῃ τὸν ἄλλο Παράκλητο, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ θὰ ὀδηγοῦσε τοὺς πιστοὺς «*εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*».

Ἔτσι ἡ Πεντηκοστὴ γίνεται ἡ μέρα ποὺ φανερώνεται πανηγυρικὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὸν κόσμον καὶ λαμβάνει χώρα ἐπίσημα καὶ φανερά ἡ συγκρότησις τῆς πρώτης Ἐκκλη-

σίας. Ἡ ἀπαρχὴ τῶν πνευματικῶν καρπῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴ δράση καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι γεγονός.

Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγένετο σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν Ἀνάληψή του, δέκα μέρες νωρίτερα, στοὺς Ἀποστόλους: «*Ἔμεῖς καθίσαιτε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δόναμιν ἐξ ὀφθουσ*». Οἱ μαθητὲς περίμεναν συγκεντρωμένοι στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ, δεόμενοι συνεχῶς μὲ θερμὴ προσευχὴ. Μαζὶ τοὺς, ὅπως πάντα, ἡ Παρθένος Μαρία, ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου. Ἐπὶ πλέον οἱ Μυροφόρες καὶ οἱ θεωρούμενοι ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ (τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ) καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀκόμη, κάπου ἑκατὸν εἴκοσι πιστοί.

«*Ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ*» λοιπόν, κατὰ τὶς ἐννιά δηλαδὴ τὸ πρῶο τῆς ἡμέρας τῆς ἰουδαϊκῆς Πεντηκοστῆς, μὲ δυνατὴ βοή ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ φυσοῦσε σφοδρὸς ἄνεμος, ἦρθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ γέμισε τὸ οἶκημα, ὅπου βρισκότουσαν οἱ Ἀπόστολοι. Δὲν φάνηκε «*ὡσεὶ περιστέρα*», σὰν περιστέρι, ὅπως ἐγένε κατὰ τὴ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ μορφὴ του ἔμοιαζε τώρα μὲ πύρινες γλώσσες, ποὺ χωρίστηκαν μεταξὺ τοὺς καὶ κάθισαν ἀπὸ μίαν στὸ κεφάλι τοῦ κάθε Ἀποστόλου. Δὲν ἦταν ἀκριβῶς φλόγες, δὲν εἶχαν τὴ φυσικὴ ὄψιν τῆς φωτιᾶς, ἀλλὰ «*γλώσσαι ὡσεὶ πύρι*», ἔμοιαζαν ἀπλῶς μὲ φλόγες.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

ΤΙ ΩΡΑ ΕΙΝΑΙ;

Ο Σέρεν Κίρκεγκωρ (1813-1855), ίσως ο σπουδαιότερος σύγχρονος χριστιανός φιλόσοφος, γράφει στο βιβλίο του «Είτε-είτε» (Τό κεντρί τής Ύπαρξης, έκδ. Κέβρος, 2013, σελ. 324):

- Ένας άνθρωπος ξυπνά στην Κόλαση και φωνάζει «τί ώρα είναι;» και ο διάβολος του άπαντά «ή ίδια ώρα».

Αυτό σημαίνει πώς εκεί δέν υπάρχει καμία αλλαγή. Ούτε καν καμμία ελπίδα για αλλαγή! Έμεις συνθησάμε, στην επίγεια ζωή μας, να βλέπουμε συνεχώς αλλαγές. Ακόμη και ραγδαίες εξελίξεις. Στην έπιστήμη, στην τεχνολογία, στην οικονομία. Μά και στον τρόπο πού αντιμετώπιζουμε τόν άνθρωπο ως πνευματικό όν. Και στον μέν υλικό τομέα έχουμε να παρουσιάσουμε καταπληκτικά έπιτεύγματα. Μακάρι να είχαμε κάτι ανάλογο και στην πνευματική μας ζωή!

Σ' αυτήν τήν ξέφρενη πορεία, γιά να μήν ξεχνάμε τήν ψυχή μας, έρχεται ό Χριστός και βάζει ως «φρένο» τήν εξής μεγάλη αλήθεια: «Ό άνθρωπος δέν ζει μόνο μέ ψωμί, αλλά μέ κάθε λόγο πού βγαίνει από τό στόμα του Θεού» (Ματθ. 4,4).

«Ψωμί», βεβαίως, ιδώ είναι όλα τά άνθρωπινα κοσμικά αγαθά και έπιτεύγματα, τά όποια ασφαλώς χρειάζονται γιά να ζήσουμε ως βιολογικά όντα. Αλλά ό λόγος του Θεού μάς αλλάζει, ως πρόσωπα-προσωπικότητες, πνευματικά. Αυτό τό γεγονός είναι έργο του Αγίου Πνεύματος, τό όποιο άρχισε τήν ημέρα τής Πεντηκοστής, μέ πρώτους αποδέκτες τούς άγιους Αποστόλους. Από τότε στην Έκκλησία συντελείται αυτή ή αλλαγή-μεταμόρφωση τών ανθρώπων πού **τήν επίζητούν και αγωνίζονται γ' αυτήν**. Αυτό τό θαύμα

διακηρύττουμε και στην ύμνολογία τής Έκκλησίας:

- Σέ όσους έπνευσε ή θεόρρυθτος Χάρη του Αγίου Πνεύματος (=ως ποταμός εκ του Θεού), λάμποντας, αστράπτοντας, έχοντας ύποστει αλλοίωση ώρατότατη και παράδοξη, δοξάζουμε τήν Αγία Τριάδα (Β' Κανόνας Πεντηκοστής, ώδή 9^η).

Έχοντας, λοιπόν, και έμεις θάρρος παρακαλούμε τόν Χριστό:

«Κύριε Ιησού, δίνε ταχεία και σταθερή παρηγοριά σέ μάς τούς δούλους σου, όταν είμαστε πνευματικά άμελείς. Μή χωρίζεις από τίς ψυχές μας στίς θλίψεις μας. Μήν άπομακρύνεις από τόν νού μας στίς δύσκολες περιστάσεις. Αλλά να τρέχεις πάντοτε κοντά μας. Πλησίασε μας. Όπως ήσουν πάντοτε μέ τούς αποστόλους, έτσι και έμάς, πού Σέ ποθούμε, ενώσε μας μαζί Σου ως ελεήμων» (Οίκος Πεντηκοστής).

Όμως, γιά να έχουμε μία τέτοια πορεία, πρέπει να βάλουμε μία αρχή. Νά τί κάνει ό γνωστός στιχουργός Άρης Δαβαράκης, περιγράφοντας τό καθημερινό 24ωρό του (Καθημερινή, 29-12-2019):

«Ύρα 7:30 τό βραδάκι: Άπαραίτητη ή έπίσκεψη στον άγιο Φίλιππο στό Θησαίο. Ύρα προσευχής. Γιά να μήν χάνουμε και τήν επαφή μέ τό “άνω τερματικό”. Δέν χάνω καμμία από τίς άγρυπνίες του Ναού. Ποτέ δέν πίστευα ότι θά έβρισκα στην Αθήνα τήν γαλήνη και τήν πνευματικότητα πού αναζητούσα στό Άγιον Όρος, όπου πήγαίνα συχνά γιά πολλά χρόνια».

Λοιπόν, στό έρώτημα «τί ώρα είναι;», ως χριστιανοί άπαντούμε: «Πάντοτε ή ώρα του Θεού!»

Άρχμ. Ν.Κ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τί ήταν ο Παῦλος; Άνθρωπος του Θεού. Για τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐργαζόταν νύχτα καὶ μέρα. Νήστειε. Προσευχόταν. Ἄκουσε καὶ εἶδε τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὄντας σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ. Παρά ταῦτα ἔλεγε: «Μέ σκληρές ἀσκήσεις ταλαιπωρῶ τὸ σῶμα μου καὶ τὸ ὑποδοιῶνω, ἀπὸ φόβο μήπως, ἐνὸς θά ἔχω κηρύξει στοὺς ἄλλους, ἐγὼ ὁ ἴδιος κρηθῶ ἀκατάλληλος» (Α΄ Κορ. 9,27).

Πόση εὐκρίνεια προδίδουν τὰ λόγια του αὐτά! Πόση συνείδηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας! Πόση ταπεινὴσὼς!

Λέει ὁ Παῦλος: «ἔχω τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀναχωρήσω καὶ νὰ εἶμαι μαζί με τὸν Χριστό, γιατί θά εἶναι πολὺ περισσότερο καλύτερα» (Φιλ. 1,23). Ὁ θάνατος θά ἦταν γι' αὐτόν λύτρωση ἀπὸ τίς τόσες του θλίψεις. Προτιμοῦσε ὁμως νὰ θέλει νὰ ζεῖ καὶ νὰ ὑποφέρει. Γιατί; Γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων.

Νύχτα-μέρα κήρυττε. Καὶ νύχτα-μέρα ὑπέφερε. Ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας, ἀναιμιγνύετο μετὰ τὴν ἀγωνία τῆς ὀλοκλήρωσής της. «Ποιός ἀσθενεῖ κατὰ τὴν πίστη καὶ δὲν ἀσθενῶ κι ἐγώ; Ποιός ὑποκύπτει στὸν πειρασμό καὶ δὲν ὑποφέρω κι ἐγώ;» (Β΄ Κορ. 11,29). Πανοῦσε γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστά, τόσο ὥστε «νὰ τὸν νοθετεῖ νύχτα καὶ μέρα μετὰ δακρύων» (Πράξ. 20,31). Γιατί ἔκλαιγε; Γιὰ νὰ τοὺς παρακινήσει νὰ ἀγωνισθοῦν πὸ οὐστά γιὰ τὴ σωτηρία τους. Καὶ παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Κανείς ποτέ δὲν ἔκλαψε

ἐπὶ τὰ δικά του ἁμαρτήματα, ὅπως ὁ Παῦλος τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων!»

Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη του, τόσο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων! Καὶ προσευχόταν ἀδιάλειπτα, ὄχι ἀπλῶς νὰ σωθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ σωθοῦν ἀκόμη καὶ με ἀντίτιμο τὴ δικὴ του ἀπώλεια.

«Θά εὐχόμεν», γράφει «νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν Χριστό χάριν τῶν ἀδελφῶν μου (δηλαδή, ὥστε νὰ πάνε αὐτοὶ κοντὰ Του)» (Ρωμ. 9,3). Ποιοὺς ὀνομάζει ἀδελφοῦς του; Τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Φιλ. 3,18)! Γι' αὐτούς λοιπὸν καὶ γιὰ ὅλους ἔλεγε: «ἔχω μεγάλη λύπη καὶ ἀδιάλειπτη ὀδύνη στὴν καρδιά μου» (Ρωμ. 9,2). Πανοῦσε γιὰ πόλεις. Γιὰ ἔθνη. Γιὰ τὸν κόσμο ὀλόκληρο.

Καὶ με ὄπλο τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἐπέτυχε στὸ ἔργο του: ἔφερε τὸ Φῶς τοῦ Εὐαγγελίου στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Καὶ κάτι παραπάνω. «Ἐκανε τοὺς δαίμονες ἀγγέλους», δηλαδή τοὺς πολὺ ἁμαρτωλοὺς πού μετὰ τὰ ἔργα τους μοιάζουν με τοὺς δαίμονες, τοὺς ἔκανε ἀγίους, ὅπως πάλι μᾶς λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Πῶς ἀπέκτησε ὁ Παῦλος τέτοια καρδιά; «Ἐκ προαιρέσεως», ἀπαντοῦν οἱ ἅγιοι πατέρες ἀπὸ ἄγιο πόθο. Ἐπειδὴ τὸ θέλησε καὶ ἀγωνίσθηκε γι' αὐτό. Ἄς τὸν μνηθοῦμε, κατὰ τὸ δυνατόν, στὴν ἀσκηση του, στὴν ταπεινότητά του καὶ στὴν ἀγάπη του.

Ἀρχμ. Π.Α.

ὀνομάζεται **ἐπιφοίτηση**. Ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερο βάπτισμα ποὺ ἔλαβαν οἱ Ἀπόστολοι, «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ», ὅπως εἶχε προφητεῖσει ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης (Λουκ. 3, 16). Ἀποτελεῖ ἐπίσης καὶ τὴν εἰδικὴ χειροτονία τους καὶ ἐπίσημη ἀνάδειξή τους σὲ διαδόχους τοῦ Χριστοῦ. Θά εἶναι πλέον στὸ ἔξῃς «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Χωρὶς νὰ περιορίζονται σὲ κάποια συγκεκριμένη τοπι-

κὴ ἐπισκοπή, θά εἶναι, μόνοι αὐτοὶ καὶ μετὰ τὸν Παῦλο ἀργότερα, ὑπερεπίσκοποι ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Θά ἔχουν τὴν ὑπέρτατη πνευματικὴ ἐξουσία, τὸ τριπλὸ ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀπόλυτο δικαίωμα «τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν» τὰ ἄνθρωπινα ἁμαρτήματα.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ξεκίνησε ἤδη νὰ συγκροτεῖ «ὄλον τὸν θεομὸν τῆς Ἐκκλησίας».

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ

Ποιά σχέση μπορεί να έχει η Κιβωτός του Νώε με την κολυμβήθρα της Έκκλησίας, στην οποία βαφτιστήκαμε; Ο Πρωτοκορυφαίος απόστολος Πέτρος, που γιορτάζουμε τη μνήμη του μαζί με τον απόστολο Παύλο στις 29 Ιουνίου, στην Α' Καθολική έπιστολή του μάς λέει ότι η σωτηρία των ανθρώπων μέσα στην Κιβωτό προεικόνιζε τη σωτηρία των πιστών μέσω της κολυμβήθρας του αγίου Βαπτίσματος.

Βέβαια το βάπτισμα δεν μάς σώζει μαγικά. Τό ότι βγαίνοντας από την κολυμβήθρα «ένδοθήκαμε τον Χριστό» δεν σημαίνει ότι αυτόματως φτάσαμε στο «καθ' ὁμοίωσιν». Σημαίνει απλώς ότι ένδοθήκαμε τη Ζωοποιοί Χάρη του Χριστού και φορέσαμε τα όπλα για να αγωνιζόμαστε και να νικάμε την αμαρτία και τον διάβολο. Αν δεν αγωνιστούμε ελεύθερα κατά των δύο αυτών ἐχθρῶν μας με **σταθερή μετάνοια**, δηλαδή με σταθερή ὑπακοή στο θέλημα του Θεού, τότε όχι απλώς το βάπτισμά μας θα παραμείνει άνεργό, αλλά θα κινδυνεύουμε κάθε στιγμή να ... ξεντυθοῦμε τον Χριστό και να πεθάνουμε ψυχικά, ἔστω κι αν γλυτώσουμε από πολλούς κατακλυσμούς και ἐπιδημίες!

Ὁ ἅγιος Απόστολος Πέτρος μάς θυμίζει ότι πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ ὁ Θεὸς προειδοποίησε τοὺς ἀνθρώπους· και ἡ μακροθυμία Του τοὺς περίμενε νὰ μετανοήσουν, ὄχι μὰ μέρα ἢ ἓνα μήνα ἀλλὰ ... 120 ὀλόκληρα χρόνια! Ἐκατὸν εἴκοσι χρόνια ἐβλεπαν ἕναν ἄνθρωπο νὰ μαζεύει ξύλα και νὰ κατασκευάζει ἕνα τεράστιο σκάφος. Ἐκατὸν εἴκοσι χρόνια ὁ

Δίκαιος Νῶε τοὺς καλοῦσε σὲ μετάνοια με τὸ κήρυγμά του. Κι ἐκείνοι, ἀντὶ νὰ ζυπνήσουν, τὸν ἐνέπαιζαν και τὸν θεωροῦσαν τρελλό!

Ἡ πρόσφατη τραγωδία τῆς πανδημίας μάς διδάσκει - μαζί με πολλὰ ἄλλα - ὅτι δὲν ἔχουμε περιθώριο ... 120 χρόνια γιὰ νὰ μετανοήσουμε! Καὶ τὸ θέμα δὲν εἶναι νὰ πάρουμε ἀπλῶς μὰ παράταση πρόσκαιρης ζωῆς, ὅπως πῆραν οἱ ὀκτῶ ἄνθρωποι ποὺ σώθηκαν μέσα στην Κιβωτό. Τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ κά-

νοῦμε ἐμεῖς τὸ βάπτισμά μας «συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Πέτρου 3, 21)· δηλαδή: τὸ βάπτισμά μας νὰ γίνῃ μὰ διαρκῆς θερμῆ αἴτηση πρὸς τὸν Θεὸ νὰ μάς χαρίξει συνείδηση ἀγαθῆ, ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε τύψη, ὥστε νὰ ζοῦμε ἀπὸ τῶρα τὴ χαρὰ τῆς αἰώνιας ζωῆς, ποὺ χαρίζει ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ «ἀγαθὴ συνείδηση» δὲν χαρίζεται σὲ ὅσους τὴν περιμένουν ... με σταυρωμένα τὰ χέρια, ἀλλὰ σὲ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται σὲ συνεχῆ ἐπαγρύπνηση και συνεργάζονται με τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ· δηλαδή ἀγωνίζονται νὰ ἀπαντοῦν στὶς καθημερινὲς προκλήσεις τῶν πειρασμῶν με τὶς σταθερὲς και δυναμικὲς ἀπαντήσεις: «ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ» και «συντάσσομαι τῷ Χριστῷ».

Ἀρχμ. Β.Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν
Ἱ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως
Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος
Ἑπεὶθ.: Ἀρχμ. Νικων Κοιτιδῆς • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 091984 9
ΙΟΥΝΙΟΣ 2020 • Ἀρ. Φύλλου 443 • Ἔτος ΛΓ'
Διανέμεται δωρεάν • Ἐισφορὲς δεκτικὲς
Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΙΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

